

— Помогнете, помогнете!

Хиляди слънчеви лъчи единъ следъ другъ се хвърляха срещу водата, но тя победи всички, проби си една дупка въ стената и започна да залива зимника на Божковата къща. Тогава първиятъ слънчевъ лъчъ, който много се нажали за Божка, излитна чакъ при дѣда Господа и го попита.

— Дѣдо Господи, кажи ни, какъ да помогнемъ на Божка, какъ да го спасимъ отъ водитѣ? Той ще стане добро момче.

Дѣдо Господъ се понамръщи и рече.

— Който знае да яде скришомъ сушелки и да лъже баба си, трѣбва самъ да си измисли спасение. Върви и го питай, ако той каже, какъ слънчевитѣ лъчи, които до сега напраздно се бориха, могатъ да победятъ водата, азъ ще спра облацитѣ да не ваятъ. Ако не, вашиятъ лошъ Божко ще си изпати много!

Върна се слънчевиятъ лъчъ при Божка и му каза, какво бѣше заръчалъ дѣдо Господъ.

Сълзи като градъ закапаха отъ Божковитѣ очи. Можеше ли той да знае, какъ слънчевитѣ лъчи могатъ да победятъ водата?

А докато Божко оплакваше сѣдбата си, слънчевиятъ лъчъ, който бѣше кацналъ на прозореца, се загледа нажаленъ въ жгѣла на стаята. Изведнажъ слънчевиятъ лъчъ извика:

— Божко, я прочети какво пише тамъ!

Божко вдигна отъ земята една захвърлена смачкана книжка, на която съ едри букви бѣше написано: „Това, което не могатъ хиляди души поотдѣлно, могатъ хиляди души заедно“.

Свѣтнаха очитѣ на Божка отъ радостъ, като прочете написаното.

— Сега зная, какъ можете да ми помогнете, — извика той. Това, което не можаха да направятъ хилядитѣ лъчи, които се бориха съ водата поотдѣлно, могатъ да го направятъ, ако се хвърлятъ дружно всички срещу водата.

Щомъ чу тия думи на Божка, дѣдо Господъ се усмихна, размаха тояжката си, разгони облацитѣ и всички слънчеви лъчи вкупомъ се втурнаха къмъ земята. Блѣснаха водитѣ подъ тѣхния пламъкъ, отмалѣха, дръпнаха се отъ полузалияната Божкова къща. Изсъхнаха блатата и потоцитѣ по нивитѣ на хубавата българска земя, бодро се раззелениха поникналитѣ ниви. А дръвчетата весело зашумѣха.

— Тази година ще родимъ двойно повече плодъ, та добрата баба Злата да си изсуши толкова сушелки, че да има цѣла година да тѣпче лакомитѣ уста на внука си.

ЕМИЛЬ КОРАЛОВЪ

